

eenzijdig zien? Geloof me. . . . Ze brak af; ze zag nog altijd dat bekoorlijk-blozende en door zichzelf bekoorde gezichtje in den spiegel. — Och, je gelooft me toch niet.

Nu deed het kind een stap opzij. — Hè, moes, wat wilde u zeggen?

— Geef me een kus, en ga naar bed.

— Hij heeft er misschien ook niet over gepraat met ons, hij zegt die dingen in 't algemeen, een enkele maal, en dan denken wij dat hij het persoonlijk bedoelt.

— Nou goed, slaap lekker.

Lilly sloeg een arm om Ina's schouders, boog zich voorover. — Nu moet u er niet meer aan denken; heusch, u bent erg streng — word daar niet weer kwaad om — andere ouders laten zulke dingen over hun kant gaan.

Bijna lachend vroeg ze: Hoe zou jij dat weten?

— O, ik ken toch zooveel meisjes?

Ze kusten elkaar, en toen bleef Ina alleen in de kamer. Een oogenblik dacht ze: Het is of verbeelding, de verliefdheid van dien man, of het is al te laat, zei zichzelf meteen dat dit zeker het argument zou zijn van de ouders „die alles over hun kant” lieten gaan? — Ze sloeg een tijdschrift open en probeerde te lezen. Het boeide haar niet; het was zelfs of ze de woorden niet begreep. In de kast wist ze nog een ongelezen Hollandsch boek, maar ze wilde niet op den laten avond daarmee beginnen. — De dag is om, zei ze prevelend, één dag, en het leek zoo lang. — Nu begon ze met kleine, onhoorbare stappen door de kamer te loopen.

Lilly liep naar school, met een ander groot meisje van bijna zeventien jaar, dat geen opgestoken bruin haar had, maar twee blonde vlechten, die over haar borst vielen. Ze wisten zelf wel, dat ze een aardig contrast vormden, maar soms ook maten ze hun lengte aan elkaar, en dan bleek het dat ze even groot waren. Ze groeiden zoo recht als jonge boomen. Ann bewonderde Lilly om haar uiterlijk, haar durf en knapheid, en Lilly hield van Ann, die voornaam-luchthartig leefde, maar toch eenige diepte van begrijpen toonde, bij het aanhooren van een anders moeilijkheden of klachten. Ze gingen altijd samen naar school, nooit gearmd, en zelden diep in gesprek, maar ze vingden gemakkelijk elkaars woorden op, en hielden van elkanders lach.

Dien morgen was de wereld voor hun blikken klein door een niet zwaren, heel even licht-doorglansden mist. Lilly voelde de lucht koel en donzig langs haar wangen gaan; haar oogen waren wijd open, donker en begeerig-blikkend.

— Heb je dat Fransche versje geleerd? vroeg Ann.

De ander knikte. O ja.